

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По2 1/13
Дана: 08.03.2013. године
Београд
Немањина бр. 9

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија: Сенише Важића, председника већа, Соње Манојловић, мр Сретка Јанковића, Омера Хациомеровића и др Миодрага Мајића, чланова већа, уз учешће судијског сарадника Вукашина Сарајлића, записничара, у кривичном предмету **окривљеног Марк Кашњетија**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ, у вези члана 22 КЗЈ, одлучујући о жалбама Тужиоца за ратне злочине и браниоца окривљеног Марка Кашњетија, адвоката мр Горана Доловића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине, К.По2.бр.3/12 од 19.11.2012. године, у јавној седници већа одржаној у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине, Војислава Шошкића, окривљеног Марк Кашњетија, његовог браниоца адвоката мр Горана Доловића и преводиоца за албански језик Еде Радоман Перковић, дана 08.03.2013. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УВАЖАВА СЕ жалба браниоца окривљеног Марк Кашњетија, адвоката мр Горана Доловића, па се **УКИДА** пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине, К.По2.бр.3/12 од 19.11.2012. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Према окривљеном Марк Кашњетију **продужава се притвор** на основу одредбе члана 211 став 1 тачка 1 ЗКП-а и има трајати до даље одлуке суда.

Образложење

Побијаном пресудом окривљени Марк Кашњети оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у вези члана 22 КЗЈ па је осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 14.04.2012. године, када је лишен слободе, па надаље. Окривљени је ослобођен дужности да накнади трошкове кривичног поступка, док су оштећени за

остваривање имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Тужилац за ратне злочине, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног осудити на казну затвора у границама прописаним законом, дакле на казну затвора у трајању од најмање 5 година, и

- бранилац окривљеног Марк Кашњетија, адвокат мр Горан Доловић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног ослободити кривице за предметно кривично дело или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Тужилаштво за ратне злочине је поднеском Ктж. 1/2013 од 04.02.2013. године предложило да другостепени суд уважи жалбу Тужиоца за ратне злочине тако што ће окривљеном изрећи казну затвора у трајању од најмање 5 година, а да жалбу браниоца окривљеног одбије као неосновану.

Бранилац окривљеног Марк Кашњетија, адвокат мр Горан Доловић изјавио је одговор на жалбу јавног тужиоца, са предлогом да другостепени суд предметну жалбу одбије као неосновану.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, одржао је јавну седницу већа у складу са одредбом члана 447 ЗКП-а, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Драгољуба Станковића, окривљеног Марк Кашњетија и његовог браниоца адвоката мр Горана Доловића и преводиоца за албански језик Еде Радоман Перковић, на којој је размотрио списе заједно са побијаном пресудом, жалбама и одговором на жалбу, па је по оцени навода и предлога из жалби и одговора на жалбу, као и писаног изјашњења надлежног јавног тужиоца датог у наведеном поднеску, нашао:

жалба браниоца окривљеног је основана.

У првостепеној пресуди је садржана битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП-а, која се састоји у томе што у побијаној пресуди нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, а они који су дати су потпуно нејасни, на шта се основано указује жалбом браниоца окривљеног и због чега је укидање побијане пресуде било нужно.

Дајући у образложењу побијане пресуде разлоге за свој закључак првостепени суд између осталог наводи да међу странкама није било спорно да

се догађај који је предмет оптужбе одиграо дана 14.06.1999. године у Призрену, АП Косово и Метохија, за време унутрашњег оружаног сукоба између оружаних снага СРЈ – војске и полиције, са једне стране и наоружане војне формације Ослободилачке војске Косова – ОВК (УЧК), са друге стране, те истовремено у време међународног оружаног сукоба између оружаних снага СРЈ и Коалиције НАТО пакта. При томе, првостепени суд је имао у виду да је дана 09.06.1999. године потписан војно-технички споразум о Косову (тзв. Кумановски споразум) између војних представника власти у Београду и представника НАТО коалиције, којим је предвиђено постепено повлачење снага СРЈ са подручја Косова и Метохије у року од 11 дана од дана потписивања споразума, при чему је посебно предвиђено да ће кампања бомбардовања бити укинута по комплетном повлачењу снага СРЈ које је трајало до 20.06.1999. године и било је пропраћено оружаним сукобима између ОВК и војних снага СРЈ на појединим подручјима Косова и Метохије.

Међутим, жалбом браниоца окривљеног Марк Кашњетија се основано указује да је претходни бранилац окривљеног, адвокат Велимир Игњатовић, у завршној речи заиста учинио неспорним да се критични догађај десио за време описаног унутрашњег и међународног оружаног сукоба, али да сам окривљени наведену околност никада није учинио неспорном, већ је насупрот томе оспоравањем оптужнице у целости, истовремено оспорио и околност да се описани догађај одиграо за време наведених оружаних сукоба. У том смислу, и овај суд налази да је напред изнети став првостепеног суда, који се односи на постојање оружаног сукоба, нејасан и недовољно образложен, односно да су у побијаној пресуди дати сумарни разлози због којих исти сматра да је дана 14.06.1999. године постојао описани унутрашњи и међународни оружани сукоб, имајући у виду да је дана 09.06.1999. године потписан тзв. Кумановски споразум којим је предвиђен прекид непријатељстава на подручју Косова и Метохије. При томе, побијаном пресудом се правилно истиче да је тзв. Кумановским споразумом предвиђено постепено повлачење снага СРЈ са подручја Косова и Метохије које је трајало до 20.06.1999. године, при чему је КФОР задржао овлашћење да, ако буде неопходно, силом обезбеди испуњење обавеза из тог споразума, као и да је повлачење војске и полиције СРЈ било пропраћено оружаним сукобима између ОВК и снага СРЈ на појединим подручјима АП Косово и Метохија. Међутим, овакви наводи првостепеног суда не указују за сада са довољном сигурношћу да је у периоду након закључивања тзв. Кумановског споразума заиста било оружаних сукоба између снага СРЈ са једне стране и наоружане формације ОВК и коалиције НАТО снага са друге стране, обзиром да нису означени конкретни сукоби на које се позива првостепени суд, нити у чему се ти сукоби састоје и у ком подручју Косова и Метохије су вођени. Наиме, потписивањем тзв. Кумановског споразума створена је претпоставка о прекиду свих оружаних сукоба на територији Косова и Метохије, због чега је суд у таквој ситуацији дужан да у смислу међународних правила којима се оружани сукоб дефинише, са нарочитом аргументацијом образложи постојање оружаног сукоба и након закључења тог споразума.

Другим речима, није довољно позивање првостепеног суда на садржину правноснажних пресуда којима је већ решавано о питању постојања оружаног сукоба у описаном периоду, већ је за сваки појединачни случај неопходно изнети конкретне и аргументоване разлоге који указују на постојање битних елемената предметног кривичног дела, који се у конкретном случају односе на питање постојања унутрашњег и међународног оружаног сукоба на територији Косова и Метохије. Поред тога, првостепени суд такође не износи ни свој став о томе да ли на постојање оружаног сукоба утиче околност да су војска и полиција СРЈ дана 14.06.1999. године већ били повучени са подручја Призрена, односно да ли се крај оружаних сукоба истовремено везује за цело подручје Косова и Метохије или се различито одређује за ужа географска подручја у зависности од тога на којој територији су и после закључења споразума вођене борбе.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, је увидом у списе даље утврдио да у чињеничном опису дела, као ни у образложењу побијане пресуде уопште није описано својство окривљеног као припадника једне од оружаних снага у сукобу, нити је изричито наведено на основу чега је такав статус окривљеног утврђен, а која околност је од несумњивог утицаја на доношење одлуке у овој кривичноправној ствари.

Жалбом браниоца окривљеног се такође основано истиче да је првостепени суд у образложењу побијане пресуде дао нејасне разлоге због којих је отклонио извођење доказа испитивањем сведока Бајрама и Ментора Кокаја путем видео-конференцијске везе из Приштине, односно нису јасни разлози због којих није уложено више напора за саслушање наведених сведока обзиром да би исти према наводима одбране могли имати одређена сазнања везана за критични догађај. Наиме, није од утицаја околност да су наведени сведоци, приликом одбијања да потпишу доставницу за уручивање позива за главни претрес, изјавили да не познају лице са именом Марк Кашњети, обзиром да би им приликом саслушања могла бити презентована фотографија објављена у дневном листу "Курир", а у списима означена бројем 342/34 КТИ. 2/12, увидом у коју би се исти изјаснили да ли на њој препознају неко лице, поготово имајући у виду наводе из изјављене жалбе да се управо ова два сведока налазе на предметној фотографији у ком случају постоји велика вероватноћа да знају ко је лице које се на фотографији налази друго с лева, а кога је оштећени Ђуровић препознао као окривљеног Кашњетија.

Поред тога, овај суд је увидом у списе утврдио да побијана пресуда уопште нема разлога због којих првостепени суд у доказном поступку није наредио спровођење антрополошког вештачења од стране лица одговарајуће струке помоћу кога би несумњиво или са одређеним степеном вероватноће било утврђено да ли се окривљени Кашњети налази на предметној фотографији При томе није од утицаја околност што ниједна страна у поступку није предложила извођење доказа обављањем оваквог вештачења, обзиром да је одредбом члана

15 став 4 ЗКП као изузетак прописана могућност да суд сам одреди извођење доказа уколико је то неопходно да би се предмет доказивања свестрано расправио.

Првостепени суд је изнео и нејасне разлоге због којих није извршио увид у видео запис вести са телевизије “Кланк Косова ТВ”, на који начин би проверио наводе одбране да на том снимку једна особа тврди да лице које се на предметној фотографији налази са аутоматском пушком није окривљени Кашњети, без обзира што то лице није непосредно испитано пред судом и што у том смислу његови наводи не могу имати доказну снагу исказа саслушаног сведока.

С обзиром да је првостепена пресуда укинута због битне повреде одредаба кривичног поступка која је такве природе да онемогућава проверу правилност и потпуности утврђеног чињеничног стања, постојање повреда кривичног закона и правилност одлуке о кривичној санкцији, то се овај суд није упуштао у оцену навода из жалбе браниоца окривљеног у описаним деловима.

При томе, овај суд је имао у виду и жалбу јавног тужиоца али иста није била предмет посебне оцене обзиром да је изјављена само због одлуке о кривичној санкцији чију правилност није могуће проверити у ситуацији када је побијана пресуда укинута из напред наведених разлога.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити наведену битну повреду одредаба кривичног поступка на коју му је указано овим решењем и потпуно ће утврдити чињенично стање на тај начин што ће наредити спровођење антрополошког вештачења којим би се упоредиле физичке особине лица окривљеног и особе која се на напред наведеној фотографији налази друга с лева, како би се утврдило да ли се са несумњивом сигурношћу или са одређеним степеном извесности ради о истом лицу. Поред тога, првостепени суд ће у поновном поступку уложити више напора да путем видео-конференцијске везе, а у сарадњи са Мисијом “EULEX” на Косову, саслуша сведоке Бајрама и Ментора Кокаја, на околности конкретног догађаја и предочи им предметну фотографију ради евентуалног препознавања неког лица са исте, односно извршиће увид у наведени видео запис телевизије “Кланк Косова ТВ”, па ће након правилне оцене свих релевантних околности, имајући у виду и остале наводе из жалбе браниоца окривљеног, као и наводе из жалбе јавног тужиоца, бити у могућности да донесе на закону засновану одлуку за коју ће изнети јасне и уверљиве разлоге.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, је увидом у списе утврдио да и даље стоје разлози из члана 211 став 1 тачка 1 ЗКП-а због којих је притвор према окривљеном последњи пут продужен, будући да окривљени има пријављено пребивалиште у Призрену, на територији АП Косово и Метохија где државни органи Републике Србије фактички на врше власт и где би окривљени

могао побећи и тако постати недоступан државним органима Републике Србије, при чему исти нема пријављено пребивалиште у Републици Србији, изузимајући територију АП Косово и Метохија, због чега наведене околности, и према оцени овога суда, указују на опасност од бекства окривљеног, уколико се исти нађе на слободи.

Првостепени суд ће, и поред напред изнетих навода овога суда, приликом поновног одлучивања о основаности даљег задржавања окривљеног у притвору нарочито ценити дужину временског периода који се окривљени већ налази у притвору, у вези са тим да је исти побијаном неправноснажном пресудом осуђен на казну затвора у трајању од две године, па ће у том смислу размотрити да ли се присуство окривљеног пред судом и несметано вођење овог кривичног поступка може остварити неком блажом мером из члана 188 ЗКП. При томе, првостепени суд ће имати у виду да притвор представља најтежу меру за обезбеђење присуства окривљеног и да је дужност свих органа који учествују у кривичном поступку да трајање притвора сведу на најкраће неопходно време. Одлучујући о мери обезбеђења присуства окривљеног у наставку кривичног поступка, првостепени суд ће водећи рачуна о одредби члана 189 ЗКП, а обзиром на време које је окривљени провео у притвору, оценити да ли је притвор једина оправдана и неопходна мера којом се може обезбедити присуство окривљеног или је то могуће постићи и неком блажом мером.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 458 ЗКП-а, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, донео је одлуку као у изреци решења.

Записничар

Вукашин Сарајлић, с.р.

Председник већа-судија

Синиша Важић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарница

Светлана Антић

